

Predikan 15:e sönd ef Trefaldighet

Idag när kyrkan genomför val utgår söndagen från temat, **ett är nödvändigt**, som handlar om människans nödvändiga hållning till livet.

Redan i GT konstaterar profeten Nehemja att Guds ingripande var det som räddade det utvalda folket, Israel. Herren övergav dem inte, inte ens när de var fångar i Egypten, eller under deras 40-åriga ökenvandring, eller som vi vet idag under 2:a världskriget när Hitler avsåg utplåna dem från jordens yta.

I episteln talar Paulus engagerat och starkt personligt, med hänvisningar till sitt eget. Han är väl medveten om sin plikt, att i sitt eget liv ge ett mönster som andra kunde följa. Och att leva som kristen var något fullständigt nytt i den omgivning Paulus verkade i. Därför behövdes enkla och påtagliga föredömen som folk kunde ta efter.

Paulus påminner också församlingen att han aldrig sparat sig. Alla som sett honom agera måste ha förstått, att evangeliet var det viktigaste

av allt. Det var *Guds nåds evangelium*. Därför måste han lägga fram *hela Guds rådslut*. Det gällde liv och död för människorna, och Paulus ville inte bli skyldig till någons blod.

Hans tal är genomdat av ett själasörjaransvar, som i alla tider varit en nyttig hjälp till självrannsakan för dem som fått ett uppdrag i församlingen. Det gällde ju Guds kyrka, den som han vunnit med sitt eget blod. Gud är i Kristus och Han försonade världen med sig själv, som det heter i 2 Kor 5:19. Det var Guds blod som flöt på Golgata.

Idag undrar jag hur många av dem som väljs in i kyrkans olika organ är engagerade i kyrkans inre liv? Hur många av dem avsätter faktisk tid att lyssna till Guds Ord och deltar i den heliga måltid han anbefallt oss?

Som aposteln lyfter Paulus fram vardagsetiken och menar att en kristen ska arbeta, för att försörja sig själv och hjälpa andra. Och det var en välbehövlig förmaning bland grekerna, där idealet var att leva fri från allt kroppsarbete och där man nu var dag väntade Kristi återkomst och kunde frestas att lägga allt jordiskt arbete åt sidan.

Paulus hör heller inte till dem som var rädd om sin popularitet. Han kunde vara en skoningslös sanningssägare. Men bakom allt låg ett brinnande nit för själarna och en stor kärlek, både till Kristus och till de människor för vars skull han slet så mycket ont. Kanske blev han just därför så älskad.

I evangeliet återger Matteus Jesu ord, när han säger att de inte ska göra sig några bekymmer. Att ha Gud till far betyder att man får lämna alla onödiga bekymmer. Att *göra sig bekymmer* betyder inte att strunta i omtanken av andra eller att bortse från det ansvar vi faktiskt ska ha för människor, enligt Guds ordning. Nej, det har att göra med sådana bekymmer som kommer när man inte räknar med Gud och inte litar på honom. Det är då man gör sig bekymmer för sin kropp och för sitt liv. Och i nutid är det en av de mest återkommande frågorna, åtminstone om man tar del av medierna.

Jesus använder på judiskt vis ordet *själ*. Själen är inte namn på något abstrakt, som skulle finnas hos oss, utan på oss själva, som levande varelser, med kropp och själ. Därför ***behöver själen mat och dryck***. På svenska skulle man kunna använda

ordet *liv* eller möjligen *person* för att återge meningen korrekt. Vad Jesus säger är att vi är levande varelser, personligheter, som Gud har skänkt liv och existens. Detta är ett grundläggande faktum och ett värde i sig självt, så stort att vi inte behöver göra oss bekymmer för mat och kläder. Vi har ju fått livet av Gud och han kommer att sörja för sina barn.

Jesus ber oss därför se på fåglarna och på liljorna. Gud sörjer ju också för dem. Det är inte romantik och naivitet, när Jesus säger det. Han talar själv om hur fåglarna faller till marken, hur de buntas ihop och säljs för en spottstyver på torget, hur markens grönska vissnar och hamnar i ugnen (den lilla bakugnen av lera, som eldades med vad skräp man kunde komma över).

Vad Jesus pekar på är Guds suveräna makt som Skapare. Det är han som håller sin skapelse vid liv, och vi människor kan lita på, att vi är mer värda än både fåglarna och liljorna. Han har en särskild mening med oss och glömmer inte sina barn.

Det är alltså tilliten till Gud dagen tema handlar om. Tilliten hör med till den nya rättfärdigheten.

Det är inte fråga om ett förbud att arbeta eller äga något. Det fanns förmögna människor bland lärjungarna. Apostlarna inskräppte tvärtom i Jesu namn pliten att arbeta. Det är fråga om att sätta all sin lit till Gud, inte på det viset att man litar på hans hjälp för att lyckas med att samla skatter på jorden, utan så att han blir det högsta och första, den man tjänar och håller sig till, med allt vad man äger och har, allt vad man kan och vet.

Det är bara Herren, vår Gud, som har rätt att ge och rätt att ta, och vad han än gör, kan man vara fullkomligt trygg. Gud vet vad hans barn behöver. Det är en förmån, en glädje och en lycka, att slippa tänka på pengarna och bygga sin framtid på dem. Visst finns det bekymmer. Var dag har sin egen plåga. Men vi slipper ta ut plågan i förväg och samla den på hög under oroliga dagar och sömnlösa nätter. Vi får ta varje ny dag ur Guds hand, också dess plåga.

Men hur är det då för oss? Ger vi vår själ den mat och dryck den så väl behöver? I dag är frågan än mer angelägen, när vi utser förtroendevalda till Kristi kyrka. Kanske borde vi vara mer lik Paulus, som var angelägen och hade en mäktig drivkraft

är att föra människor till frälsningen i Jesu namn. Han vågade säga obekväma sanningar och också varnar för villolära i de församlingar han varit med om att bygga.

När vår svenska kyrka går in i ett nytt år så kommer vi också att stå inför avgörande uppgörelser. För mycket av det som håller på att hända i vår moderkyrka avviker kraftigt och medvetet från Skriften. Utan vidare tanke på vad Gud säger i sitt ord verkar man ta beslut som går stick i stäv med Hans vilja. Senast i raden är könsneutrala vigslar. Ett sådant beslut handlar inte om något annat än en villolära och strider mot allt vad apostlarna sagt och gjort.

Den som har en önskan att leva efter Skriften kommer aldrig att kunna acceptera en sådan organisation. Hur kan en kyrka som tjänar Jesus Kristus föra över statliga angelägenheter till sitt eget. De som gör det bryter inte bara mot Guds Ord utan kommer också att skapa murar mellan folk och religioner. För mycket av det ekumeniska arbetet kommer att avslutas. Andra kristna kyrka kommer inte att vilja ha med svenska kyrkan att göra. De förstår inte hur en evangelisk-luthersk

kyrka kan agera som vi gör. Enda vi kan trösta oss med är väl att Herren Gud inte kommer att överge dem som vågar fortsätta leva i sanningen, trots att villolärans vapenskrammel.

Tron kan de inte ta ifrån oss. De kan kasta ut oss och bannlysa oss från kyrkan. Däremot kan de inte ta ifrån oss möjligheten att leva i och med den sanningen som Jesus Kristus lär oss.

Amen.